

STILLE DENKER

STILLE DENKER

Annick Beyers

YOUNG ADULT

2023

Beefcake Publishing

INHOUD

Babysitten op z'n Fins	7
De Vandevens	12
Finland, het land van duizend meren	17
De lichtflits	24
De appel	29
Het huisje	34
Het klokhuis	39
De voetstappen	43
De landloper	47
Wie is die jongen?	54
Het anti-duimplan	61
Tygo	66
De verhuiswagen	71
Wat bezielt die jongen?	76
Pannenkoekenfestijn	79
Onze planeet gaat kapot, Maya!	83
De grootouders	95
Het briefje	99
Verbouwen of afbreken	103
Een dakloze onder de douche	108
Opbiechten of niet?	118
De griep	128
Het perfecte kind	131
Hoe maak je het verschil?	136
Gevaarlijk spel	140
De natuur is onze thuis	143
Betrapt!	149
Het gevaar van een nieuwe wereld	155

Ik hoop dat je terugkomt	159
Angst om te praten	164
Zijn achttiende verjaardag!	169
Een nieuwe toekomst	174
Het afscheid	181
Een vakantiekater	186
Het gevaar	190
Een eekhoorn zal het niet geweest zijn	198
Bezoek aan de mansion	203
Leve WhatsApp!	210
Happy birthday	214
Waar is hij? Kan ik hem zien?	222
Espresso House	228
Boston!?! Boston!?!	237
Aan wie kan jij je het meest spiegelen?	
Aan Tygo of aan Maya?	246

Voor mijn dochters Anouk, Ineke en Elke

There's always gonna be another mountain

You're always gonna wanna make it move

Always gonna be an uphill battle

Sometimes I'm gonna have to lose.

It ain't about how fast I get there

Ain't about what's waiting on the other side.

It's the climb.

- Miley Cyrus

Beluister de soundtrack *The River Shore* van *Stille Denker*, by Anouk Van Wichelen, alsook de playlist van *Stille Denker* op Spotify tijdens het lezen.

Babysitten op z'n Fins

(Antwerpen - twee weken voor vertrek)

‘Mam, we kunnen het geld goed gebruiken, niet?’ Maya kijkt haar moeder ernstig aan. ‘Ik begrijp dat je bezorgd bent, maar het is maar voor een weekje. Voor je het weet, ben ik weer terug.’

Tessa, Maya's moeder, leunt met haar armen op de keukentafel en laat haar hoofd in haar handen rusten. Er springen tranen in haar ogen, maar ze probeert tegelijk te glimlachen naar Maya.

‘Bij de start van de herfstvakantie reis ik zondagochtend samen met Ron en Sari Vandevel en hun drie kinderen naar Finland. We verblijven er in hun huis net buiten Helsinki. Het weekend erop ben ik al terug.’

‘Ben je dan helemaal alleen met de drie kinderen?’, vraagt Tessa.

‘Ja, Sari en Ron moeten alle dagen naar een congres in de stad. Meestal zorgen de ouders van Sari, die in Finland wonen, voor de kinderen, maar die zijn nu op reis en kunnen maar heel kort langskomen. Dus hebben ze mij nodig om voor de kinderen te zorgen. Maar je weet dat ik dat heel goed kan. Ik let al jaren op kleine kinderen.’

‘Ja, dat weet ik. Jij kent het klappen van de zweep. Hoe had ik alles zonder jou moeten klaarspelen met je kleine broer en zusje sinds je vader...’ Tessa slaat haar ogen neer om haar tranen te bedwingen.

Maya loopt naar haar moeder toe. Ze omhelst en knuffelt stevig. ‘Mam, we missen hem heel erg maar wij kunnen samen de wereld aan. Dat weet je toch?’

Tessa kijkt haar dochter aan en wrijft haar tranen weg alsof er door wat Maya net zei een golf van nieuwe moed door haar lijf spoelt.

‘Je hebt gelijk. Het is goed. Ga jij maar met de Vandevels naar Finland. Hoeveel betalen ze je eigenlijk?’

‘Ze betalen echt vet. Het zal me duizend euro opleveren. Geef toe, daar kunnen we wel weer wat mee.’

‘Wow, Maya, dat is niet slecht’, zegt Tessa verwonderd.

‘Ach, voor die Vandevels is dat *peanuts*. Die halen heel wat binnen elke maand met hun computerbedrijf.’

‘Ik hoop alleen dat ik het hier klaarspeel met je broer en zusje deze week. Ik zal sowieso onze buurvrouw Dora vragen om me te helpen. Zij kan de kinderen ophalen van het vakantiecamp, mocht ik het niet halen door mijn werk. Alles komt goed.’ Maya neemt haar telefoon en belt de Vandevens om te bevestigen dat ze hen zal vergezellen naar Finland.

‘Die Maya toch, wat een geweldige meid’, denkt Tessa. Al van toen ze heel klein was, is ze ondernemend en leert ze snel. Maya is niet het kind dat zich door wat dan ook laat ontmoedigen. Tessa herinnert het zich nog heel goed. Maya was een kleuter. Ze wilde haar veters leren strikken. Het lukte haar niet meteen, maar urenlang zat ze in het midden van de kamer. Ze probeerde de veters de baas te worden, bijtend op haar lip en soms met haar tong uit haar mondje alsof de veters zich daardoor soepeler zouden laten strikken. Maar het lukte niet en dan keek ze door-dringend naar die stomme linten. Telkens opnieuw vroeg ze Tessa om het voor te doen. Ze keek nauwlettend toe en ging dan weer zelf aan de slag. Tot ze op een dag heel trots naast Tessa stond die aan haar bureau zat te werken. Met haar armen over elkaar en met een stoere blik keek ze naar Tessa tot die opkeek en vroeg: ‘Wat is er, lieverd?’ Maya keek naar haar schoenen en weer naar Tessa.

‘Geweldig!’, riep Tessa. ‘Het is je gelukt. Dat moeten we vieren.’ En samen dansten ze dan door de kamer. Papa kwam binnenwandelen om te kijken wat er aan de hand was. Hij zag zijn dansende meisjes en danste mee in het rond.

En zo ging het met alles. Maya leek altijd zo te volharden tot ze iets kon. Ze was nooit ontmoedigd en ook zelden droevig of neerslachtig. Alleen toen... uiteraard... de dag dat haar vader stierf. Het leek toen alsof alles rondom hen aan diggelen ging. Het gebeurde twee jaar geleden tijdens de zomer. Maya was dertien jaar. Het was een mooie zomerdag en papa werkte in de tuin. Tessa kwam net met de boodschappen thuis en Maya had haar kleine zusje Mila voor een middagdutje in bed gelegd. Broertje Wout had zijn voetbal over de haag gegooid.

‘Oh nee!’ riep hij.

Tessa zag haar man met een kruiwagen vol onkruid naar achteren in de tuin lopen.

‘Wil jij Wout even helpen, Maya? Ik heb die kruiwagen hier te dragen’, vraagt hij. Maya en Wout liepen de tuin uit en kwamen snel terug met de bal. Tessa laadde de boodschappen uit, tot ze plots een luide kreet hoorde. ‘Mama!!!!!’

Wout liep bang naar binnen en Tessa liet alles vallen om naar buiten te lopen. En toen zag ze het... ze zag de kruiwagen en naast de kruiwagen de schoenen van haar man. Was haar man gevallen? Heel voorzichtig stapte ze naar de kruiwagen. Ze voelde het. Dit was niet goed.

‘Blijf hier even staan, Maya’, zei ze zacht.

‘Waarom ligt papa op de grond? Wat is er aan de hand?’, vroeg Maya in paniek. Tessa boog een beetje voorover. Daar lag hij, op zijn rug met zijn ogen wijd open, starend naar de hemel.

‘Haal Dora, Maya. Snel.’

Maya liep weg. Tessa’s ogen schoten vol tranen. Haar adem stokte. Ze kreeg geen lucht.

Wat moest ze doen? Ze zocht haar telefoon in haar achterzak. Die was er niet. Ze liep snel de keuken in, op zoek naar haar telefoon. Dora, de buurvrouw, stond al met Maya bij de kruiwagen, toen Tessa eraan kwam met haar telefoon in de hand.

‘U moet snel komen. Mijn man ligt bewusteloos in de tuin op de grond. Snel. U moet snel zijn’, riep ze tegen haar mobieltje.

Dora was een gepensioneerde verpleegster en wist wat te doen. Ze ging wat dichterbij Maya’s papa staan, knielde neer en voelde aan zijn pols. Ze keek Maya en Tessa droevig aan. Maya huilde en huilde en riep: ‘NEE...!’

Het was erger dan de ergste nachtmerrie. Tessa was haar man kwijt en Maya haar lieve papa. Vermoedelijk een hartaderbreuk, zeiden de ambulanciers. Hij was dood... echt dood.

Tessa schrikt op uit haar akelige dagdroom.

‘Het is geregeld! Binnen twee weken vertrekken we’, zegt Maya. Tessa glimlacht naar Maya.

‘Goed zo. Hoe reizen jullie erheen?’

‘Tja, ik had het op voorhand wel kunnen weten. Maar we reizen met het vliegtuig’, zegt Maya stil.

‘Dat is toch goed?’, vraagt Tessa.

‘Euh, ja... ja... natuurlijk.’

Tessa hoort de twijfel in haar stem. Ze klinkt bang en onzeker. Maya is altijd een zelfverzekerde doorzetter geweest, maar het verlies van haar vader heeft haar vertrouwen in het leven een felle deuk gegeven. Ze weet nog altijd goed hoe ze de dingen moet aanpakken en ze heeft nog steeds een heel groot hart waarmee ze oneindig veel kan liefhebben, maar door het verlies van haar papa beseft ze ook dat het leven geen garanties geeft. Ze werd daardoor onzekerder, vooral als het gaat over dingen die ze zelf niet in de hand heeft, zoals het reizen met een vliegtuig.

‘Hé Maya, gaat het wel? Ben je bang voor reizen met het vliegtuig?’

‘Euh... misschien. Het is ook dom van me dat ik er niet eerder aan dacht dat we zouden vliegen.’

‘Wist je dat vliegen een van de veiligste manieren van reizen is? Onderzoek toont aan dat de kans dat je sterft tijdens een vliegtuigreis veel kleiner is dan wanneer je met de auto reist’, stelt Tessa haar gerust. ‘Echt?’

‘Maar lieverd, je hoeft niet te gaan, hé. We redden het ook wel zonder de centen van de Vandevens.’

‘Nee, ik moet gaan. Ik heb het beloofd. Je had de stem van Sari moeten horen toen ik zei dat ik meeding. Ze was zo opgelucht. Nee, ik moet dit doen. Ik denk maar best niet aan mogelijke defecten of vliegtuigmotoren die uitvallen.’

Tessa geeft Maya een knuffel. ‘Het komt goed, schat.’

Wanneer Maya een beetje bang is, zoals nu, gebeurt het vaak dat ze wegvlucht in een droomwereld. Ook nu neemt een dagdroom bezit van haar hersenpan en haar verbeelding slaat op hol.

Maya hoort het lawaai van een neerstortend vliegtuig. Alle inzittenden zijn in paniek. Maar zij blijft ijsig kalm terwijl ze transformeert in een echte heldin. Gehuld in een oranje fluorescerende catsuit gebruikt ze haar bovennatuurlijke krachten om de neus van het vliegtuig omhoog te trekken. Ze staat vooraan op de neus

van het vliegtuig en houdt 'm omhoog. De piloten kunnen op die manier een zachte noodlanding maken. Maya wordt tijdens het landen van links naar rechts gesleurd. Ze vangt alle schokken van de landing op. Wanneer het toestel aan de grond staat, applaudisseert iedereen.

‘Op welke dag vertrekken jullie?’, vraagt Tessa. Maar Maya hoort haar niet. Tessa kijkt haar aan. ‘Maya, Maya, ben je er nog?’

‘Euh, wat vroeg je?’

‘Op welke dag vertrekken jullie ook alweer?’

‘Op zondag’, antwoordt Maya, nog glimlachend om zichzelf als superheld in haar droom.

De Vandevens

(Antwerpen - dag van het vertrek - zondagochtend)

Maya is al vroeg op en zoekt de laatste spullen bij elkaar om in haar koffer te stoppen. Haar zusje Mila staat in het deurgat van de slaapkamer en kijkt haar droevig aan.

‘Wil mee’, zegt ze. Maya laat alles wat ze vast heeft vallen en gaat op handen en knieën zitten. Dan stapt ze als een gekke hond op haar zusje af. Mila giert van het lachen en ze loopt weg. Maya gaat haar achterna en haalt haar in. Ze neemt Mila bij haar korte beentjes en ze tilt haar op om samen al schaterlachend te rollebollen over de vloer. Ze kijkt Mila aan en zegt:

‘Je moet zeven keer slapen en dan ben ik terug.’

‘Dat is veel’, antwoordt Mila.

‘Waar is je teddybeer?’, vraagt Maya. Mila staat op en haalt haar teddybeer in haar kamer. Ondertussen neemt Maya een klein tasje bij zich. Ze gaat samen met Mila en de teddybeer op de achterkant van haar bed zitten.

‘Kijk, Mila, dit tasje is voor je teddybeer. Hij mag het om zijn hals dragen. Er zit een mooi briefje in met vakjes op. Elke dag kleur je een een vakje en als alle vakjes ingekleurd zijn, dan ben ik terug.’ Mila kijkt Maya met grote ogen aan.

‘Oké’, zegt ze vastberaden. Tessa loopt de kamer in. ‘Kom, we moeten gaan.’

Maya en Mila wandelen samen de trap af. Tessa loopt achter hen aan met de koffer van Maya.

‘Waar is Wout?’, vraagt Maya.

‘Hij zit in de kamer voor de PlayStation en is niet aan te spreken. Hij wil ook niet dat je weggaat, denk ik’, zegt Tessa.

Maya loopt de kamer in en kijkt naar Wout.

‘Ik zie je binnen een weekje terug, oké?’, vraagt ze. Wout antwoordt niet. Hij speelt verder. Maya draait zich om. Ze denkt dat het beter is om Wout met rust te laten. Afscheid is niet iets waar iedereen goed mee overweg kan en Wout zou weleens zo iemand kunnen zijn. Ze loopt

de kamer uit. Maar dan staat Wout op, loopt op Maya af en slaat zijn twee armen om haar middel. Hij drukt zijn gezicht en zijn hele lijf dicht tegen Maya's onderrug aan. Maya blijft voor zich uitkijken en houdt de armen van Wout stevig vast.

'Ik hou ook heel erg van jou, Wout.' Maya draait zich om, hurkt neer en geeft Wout een dikke knuffel. Wout laat haar los en wandelt terug naar zijn PlayStation. Maya kijkt nog even naar haar broertje, ze glimlacht en loopt dan het huis uit. Tessa zit al klaar in de wagen om Maya naar de Vandevens te brengen. Dora past ondertussen op Mila en Wout en staat met Mila op de arm in het deurgat om Tessa en Maya uit te wuiven. Dora staat altijd klaar om Tessa te helpen. 'Wat heb ik toch geluk met een buurvrouw als Dora...', zegt Tessa.

Maya lacht: 'Dat is waar. Het is zoals het spreekwoord zegt: een goede buur is beter dan een verre vriend.'

Op de oprit van de riante villa van de Vandevens helpt Tessa Maya met het uitladen van haar koffer.

'Heb je echt alles mee?', vraagt ze. 'Ook je lader van je telefoon? Want ik wil je te allen tijde kunnen bereiken.'

Maya kijkt haar mama aan.

'Wat ben je toch lief als je bezorgd bent...', lacht ze. Samen bellen ze aan bij de familie Vandevael. Meneer Vandevael, Ron, opent de deur en lacht opgelucht naar Maya en haar moeder.

'Ah Maya, goed dat je er bent. Sari ziet het even niet meer zitten. Ze moet de laatste dingen nog inpakken, ik probeer Robbert te bedaren die zijn legoblokken absoluut wil meenemen, maar we hebben geen plaats meer in de koffers. Lisa wil haar kleren niet aan en de baby moet nog een flesje krijgen. We hebben je dochter nodig, hoor', lacht Ron terwijl hij dankbaar naar Tessa kijkt. Alles verloopt heftig bij de Vandevens, zoals gewoonlijk.

'Heel fijn dat jullie haar meevragen. Ze zal haar best doen. Dat weet ik zeker', antwoordt Tessa. Maya lacht en kijkt haar mama liefdevol aan. Ze omhelzen elkaar.

'Deze chaos is een koud kunstje voor jou, lieverd', fluistert Tessa in Maya's oor. Tessa hoort Maya een beetje lachen.

'Probeer toch ook wat te genieten van het mooie Finland', fluistert

mama nog snel en geeft haar dochter een dikke zoen.

‘Doe ik’, zegt Maya. Tessa gooit nog een kushandje en stapt in haar auto. Maya sluit de voordeur, draait zich om en loopt de kamer in waar Robbert het hele huis bij elkaar gilt met de legoblokken in zijn handen. Wanneer hij opkijkt en Maya ziet binnenkomen, laat hij alle blokken vallen en loopt hij naar Maya toe. Hij omhelst Maya’s benen en houdt ze stevig vast. Maya pakt Robbert op en knuffelt hem.

‘Hé, dag stoere kerel, waarom gil je zo?’ Wanneer Robbert uitlegt wat het probleem is, haalt Maya haar koffer er even bij.

‘Kijk, Robbert, wat denk je? Alle blokken kunnen we niet meenemen maar een deel kan hier nog in mijn koffertje. Vind je dat goed?’ Robbert knikt en laadt een voor een zijn blokken in een doorzichtige zak die dan nog net in de koffer van Maya past. Dan ziet Maya Sari de trap af komen met Chloé, de baby.

‘Hé, dag Maya. Blij dat je er bent. Ik moet de koffers nog nakijken en sluiten. Kan jij even een flesje voor Chloé opwarmen?’

Maya doet wat van haar gevraagd wordt, maar ze denkt er het hare over. ‘Hoe kan het toch dat al die volwassen mensen zoveel tegelijk willen doen? Mams heeft altijd net hetzelfde voor. Ze wil haar administratie regelen terwijl de aardappelen dansen in de kookpot en als het even meezit dan belt er nog iemand van het werk om te vragen of ze nog online kan *meet*en en ga zo maar door. Niemand kan alles tegelijk en er zijn nu eenmaal maar 24 uren in een dag. Snappen die dat dan niet?’, denkt Maya.

Terwijl Maya op de bank de baby een flesje geeft, ziet ze Ron en Sari om beurten door de kamer rennen. Telkens halen ze nog iets uit een kast of hebben ze nog een dossier uit het bureau te nemen. Robbert is bijna klaar met zijn legoblokken in te laden in de reiskoffer van Maya en Lisa heeft ondertussen wel al een broekje aan, maar ze mist nog een bovenstukje. Het is herfst en koud buiten, dus lijkt het Maya beter dat Lisa een trui draagt boven op haar hemdje.

‘Lisa, als ik klaar ben met je zusje, zullen we dan zo meteen een trui kiezen voor jou?’

Lisa kijkt Maya aan met haar duimpje in de mond. Ze knikt ‘ja’ naar Maya en kruipt dan op de bank dicht tegen haar aan. Sari rent door de kamer en kijkt naar Lisa.

‘Oh ja, Maya’, roept Sari, ‘kan je erop letten dat Lisa haar duim niet in haar mond steekt?’ En dan holt ze weer de kamer uit.

‘Weer zoiets’, denkt Maya. ‘Anti-duimacties doe je niet terwijl je met iets anders bezig bent. Of het werkdossier zit in je koffer of je kind leert het duimen af.’ Tegelijkertijd is Maya superblij met al die drukte, zo hoeft ze niet aan haar reis in het vliegtuig te denken. Hoewel? Superheldin Maya in oranje, sexy outfit lost toch alles op? Ze hoeft niet bang te zijn. Ze voelt haar verbeelding een poging wagen om het weer over te nemen in haar hoofd. Maar er is te veel te doen nu. Een trui uitzoeken met Lisa, Chloé een jas aantrekken en Robbert moet zijn schoenen nog aan. Geen tijd om te fantaseren, Maya!

De familie Vandevael heeft het gehaald. Ze zitten eindelijk in een taxi-busje op weg naar de vlieghaven. Maya heeft Chloé in haar babystoel gezet. ‘Te snel na het flesje, komt dat wel goed?’, dacht Maya. Maar het kan nu eenmaal niet anders. Als ze het vliegtuig dat hen naar Helsinki zal brengen niet willen missen, moeten ze nu vertrekken. Bij het uitstappen was het dan ook niet verwonderlijk dat Chloé een grote gulp melk over Maya’s jas gutste.

‘Oh jeetje ... waarom wist ik dit al toen we vertrokken?’, denkt Maya. Toch valt er weinig tijd te verliezen aan het schoonmaken van jassen. Een vliegveld lijkt een simpel gebouw als je ervoor staat. Maar eens je de inkomdeuren achter je laat, betreed je de grenzen van een nieuw immens grondgebied. Vertrekhallen lopen in elkaar over en zijn verbonden met gigantische winkelcentra en eens je voorbij de security bent, lijkt de *gate* waar jij moet zijn oneindig ver op je te wachten. Zo ver, dat je een loopband onder je voeten nodig hebt om de afstand te overbruggen. En stel je dan eens voor dat je dit doet met twee kleine kinderen die zich gedragen alsof ze in een futuristisch pretpark rondlopen en een baby van wie je niet weet of de inhoud van dat laatste flesje nu al volledig de pas van de slokdarm naar de maag door is of niet. Je kan dan maar hopen dat je dit parcours aflegt met de alwetendheid van

twee ervaren en devote ouders van drie kinderen die in hun leven al onmetelijk veel luchthavens gezien hebben en dus heel plichtsbewust hun kroost in de gaten houden. Maar dat wordt moeilijk als ze ondertussen allebei een smartphone in de hand hebben om nog de laatste afspraken te maken met de achterban die het ‘gouden fort’ tijdens hun trip in de gaten houdt en bewaakt. Het meest jammere is dat ze de fratsen missen van hun oogappeltjes die op ontdekking zijn in het grote, gigantische luchtvaartparadijs. Dat Robbert en Lisa zich als het ware als twee slijmpropfen met handen, neus en kaken vastklampen aan de grote ramen om een gestationeerd vliegtuig van zo dichtbij mogelijk te kunnen bekijken, ontgaat hun. Maya’s blik focust zich ook op het vliegtuig dat vlak voor hen staat. Het is niet haar eerste vliegtuigreis en ze had nooit angst. Maar nog nooit stelde ze zich zoveel vragen als nu. Blijft dat ding in de lucht hangen? Zal er een motor haperen? Vliegen ze over land of over zee? Bij een noodlanding zou ze dan liever op het land landen ... of toch maar op zee? Ze zal zo meteen ook goed kijken naar de vlieg-instructies van het personeel. Ze moet die goed kennen want haar transformatie naar een sterke heldin zal wellicht niet optreden, denkt ze. ‘Auwaaaahhhh!’

Lisa huilt plots heel luid. Maya schrikt op uit haar gedachten over vliegen en kijkt naar het kleine meisje. Ze zit met haar hand tussen de spijlen van het traliewerk geklemd dat aan het venster bevestigd is. Maya kijkt opzij en ziet dat Sari en Ron nog steeds aan de telefoon hangen. Ze knielt neer en probeert Lisa te bedaren.

‘Kom, Lisa. Ik help je. Shhht, zachtjes, niet meer huilen. Het komt goed.’

Lisa wordt een beetje rustiger en daardoor kan Maya haar handje zachtjes draaien zodat het loskomt. Ze valt in Maya’s armen. De paniek verdwijnt zachtjes. Maya tilt haar op en Lisa legt haar hoofdje op de schouder van Maya en steekt haar duimpje in haar mond. Vliegtuig of niet: Maya voelt zich sterk. Haar enige doel is die drie schatjes van kinderen een leuke vakantie week bezorgen.